

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

“ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ”

“ ΚΡΙΤΙΚΑΙ ΑΠΟΤΙΜΗΣΕΙΣ ”

Ύποθεσις εκδόσεως Ρόλφ Πόλε, Αύγουστος 1976

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

Υπόθεσις εκδόσεως Ρόλφ Πόλε, Αύγουστος 1976

Μετά την κατάρρευσιν τῆς δικτατορίας καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς δημοκρατικῆς νομιμότητος ὁ *Χρήστος Α. Σαρτζετάκης*, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπολυθῆ ὑπὸ τῆς δικτατορίας, μαζί με ἄλλους συναδέλφους του, ἀντισυνταγματικῶς καὶ παρανόμως, ἀποκατεστάθη εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἐφέτου, τοποθετηθεὶς εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν. Καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του αὐτὴν συνέχισεν ἑνασκῶν τὸ δικαστικὸν του λειτουργημᾶ ὅπως πάντοτε, μετὰ ἀμεροληψίαν καὶ ἀντικειμενικότητα, ἐφαρμόζων μόνον τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους καὶ ἀκούων μόνον τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, χωρὶς νὰ ὑποκύπτῃ εἰς πολιτικὰς ἢ ἄλλας πιέσεις ἢ οἰανδήποτε σκοπιμότητα.

Αὐτὸ κατεφάνη ἰδιαίτερος τὸν Αὐγούστον 1976 εἰς τὴν ὑπόθεσιν εκδόσεως τοῦ γερμανοῦ ὑπηκόου Ρόλφ Πόλε, ἡ ὁποία καὶ προεκάλεσε τότε σάλον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ διεθνῶς. Συγκεκριμένως, ὁ Πόλε εἶχε καταδικασθῆ ὑπὸ γερμανικοῦ Δικαστηρίου εἰς συνολικὴν ποινὴν φυλακίσεως 6 ἐτῶν καὶ 5 μηνῶν δι' ἀδικήματα τελεσθέντα ὑπ' αὐτοῦ τὸ 1971, καθ' ὃν χρόνον ἦτο μέλος τῆς ἐπαναστατικῆς ὁμάδος «Μπάαντερ-Μάϊνχοφ», γνωστῆς τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως, καὶ συγκεκριμένως διὰ συμμετοχὴν του εἰς αὐτὴν (ἔνωσις πρὸς διάπραξιν ἀξιοποίνων πράξεων), ἀπάτην, πλαστογραφίαν καὶ χρῆσιν πλαστῶν, παράνομον ἀπόκτησιν κατ' ἐξακολούθησιν ἀπηγορευμένων ὄπλων καὶ παραχώρησιν αὐτῶν εἰς μέλη τῆς ἐπαναστατικῆς, ὡς ἄνω, ὁμάδος, ἀντιποίησιν ἀκαδημαϊκοῦ τίτλου κατ' ἐξακολούθησιν, παράνομον ὀπλοφορίαν καὶ ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἀρχῆς. Ἄλλὰ, ἐκτίων τὴν ἀνωτέρω ποινὴν του εἰς γερμανικὰς φυλακάς, ἀπελύθη ἐξ αὐτῶν τὴν 3.3.1975, καὶ μάλιστα τοῦ ἐπετράπη νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ διατεθέντος ἀεροσκάφους πρὸς ἄγνωστον κατεύθυνσιν, κατόπιν ἀσκηθέντος ἐκβιασμοῦ κατὰ τῆς γερμανικῆς Κυβερνήσεως ἐκ μέρους ἀγνώστων, προφανῶς ὁμοϊδεατῶν του, συνισταμένου εἰς τὸ ὅτι, ἐὰν δὲν ἀπελύετο αὐτὸς καὶ ἄλλοι τινὲς κρατούμενοι, θὰ ἐφονεύετο ἀπαχθεὶς πολιτικός, ὁ Πρόεδρος τοῦ Χριστιανοδημοκρατικοῦ κόμματος Βερολίνου καὶ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Βερολίνου. Καταζητούμενος δὲ μετὰ ταῦτα ἀπὸ τὴν *Interpol* εἶχε συλληφθῆ ὁ Πόλε εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐζητήθη τότε ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Κυβέρνησιν τῆς (τότε Δυτικῆς) Γερμανίας, βάσει τῆς ἀνωτέρω καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ ἔκδοσίς του.

Ἄλλὰ ἡ *αἰτουμένη ἔκδοσις δὲν ἦτο κατὰ νόμον ἐπιτρεπτή*. Διότι τὰ ἐγκλήματα, διὰ τὰ ὁποῖα εἶχε καταδικασθῆ ὁ Πόλε εἶχον διαπραχθῆ ὑπ' αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς ἀνωτέρω ἐπαναστατικῆς ὁμάδος καὶ συνήπτοντο ἀμέσως καὶ

εὐθέως πρὸς τοὺς πολιτικοὺς σκοποὺς της, συνισταμένους εἰς ἀνατροπὴν τοῦ κρατοῦντος εἰς Δυτικὴν Γερμανίαν πολιτικοῦ καθεστῶτος. Ταῦτα δὲ καὶ ρητῶς ἐλέγοντο καὶ εἰς τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ προσετίθετο, ἐν σχέσει πρὸς τὸ κινήσαν τὸν Πόλε ἐλατήριον καὶ τὸν ἐπιδιωχθέντα ὑπ' αὐτοῦ σκοπόν, ὅτι «*χαρακτηριστικὸν διὰ τὴν προκατάληψιν τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὰς ἀντιλήψεις του ὡς πρὸς τὴν ἐπανάστασιν εἶναι ἡ ἀποφασιστικότης του νὰ ἀπεμπολήσῃ χρόνον, χρήμα, ἐπάγγελμα καὶ ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξίν του, ἵνα ἀγωνισθῇ μὲ ἀποστολικὸν ζῆλον διὰ τὴν ἐπικράτησιν αὐτῆς*». Τὰ δεδομένα ὁμως αὐτὰ συνέθετον τὴν ἔννοϊαν **πολιτικοῦ ἐγκλήματος**, καὶ ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων ἐκδοσις δὲν συγχωρεῖται. Ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἠμποδιζέτο αὐτὴ καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ ἐκζητούμενος *εἶχεν οἰκειοθελῶς ἀπολυθῆ ὑπὸ τῆς γερμανικῆς Κυβερνήσεως*, ἀφοῦ ἡ Πολιτεία, «*ὡς αὐτόνομος καὶ μοναδικὸς φορεὺς ἀσκήσεως ἐξουσίας, καὶ δὴ τῆς δικαιοδοτικῆς τοιαύτης, δὲν νοεῖται ἐνεργοῦσα ἐν δεδομένη περιπτώσει ὑπὸ τὸ κράτος ἀπειλῆς*».

Ἐν ὧσι τούτων τὸ ἀρμοδίως ἐπιληφθὲν **Πενταμελὲς Συμβούλιον Ἐφετῶν Ἀθηνῶν**, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12-13, ἔτους 1976, ἀποφάσεώς του, μὲ ἐκτενῆ καὶ ἐμπεριστατωμένην αἰτιολογίαν καὶ πλειονοψηφίαν 3 πρὸς 2, **ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τῆς γερμανικῆς Κυβερνήσεως περὶ ἐκδόσεως τοῦ Πόλε**. Τὴν ἐπίμαχον αἰτιολογίαν (μὲ ἀναφορὰς εἰς ἑλληνικὴν καὶ ξένην βιβλιογραφίαν καὶ νομολογίαν) συνέταξεν ὁ μετασχὼν τοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς πλειονοψηφισάσης γνώμης του Ἐφέτης Χρήστος Α. Σαρτζετάκης.

Ἠγέρθη μέγας σάλος. Ἡ ἀπόφασις κατέλαβε τὰ πρωτοσέλιδα τοῦ τύπου. Ἐχαιρετίσθη ἐνθουσιωδῶς ὡς *ἐκφρασις δικαστικῆς ἀνεξαρτησίας, μὴ ὑποκειμένης εἰς κυβερνητικὰς ὑποδείξεις ἢ διακρατικὰς σκοπιμότητας*, ἀφοῦ ξένης Κυβερνήσεως αἴτημα ἀπερρίπτετο. Δὲν ἔλλειψαν ὁμως ἄλλοι, ἑξαλλοὶ καὶ ἀνεύθυνοι δημοσιογραφικοὶ κονδυλοφόροι, οἱ ὁποῖοι καὶ παρέστησαν, ὅτι τὸ Συμβούλιον Ἐφετῶν μὲ τὴν ἀπόφασίν του αὐτὴν περίπου ὑποθάλλει τὴν τρομοκρατίαν τῶν πόλεων (!). Τελικῶς ὁ **Ἄρειος Πάγος**, ἀσκηθείσης ἐφέσεως, ἀνέτρεψε, - σημειωτέον μὲ ἀμφιβόλου βασιμότητος αἰτιολογίαν, - τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου Ἐφετῶν καὶ ἐπέτρεψε τὴν ἐκδοσιν εἰς τὴν Γερμανίαν τοῦ Πόλε. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε δι' ἀποφάσεως τοῦ Κωνσταντίνου Στεφανάκη, Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης τῆς τότε Κυβερνήσεως Κωνσταντίνου Καραμανλῆ.

Ἡ ὑπόθεσις ὁμως Πόλε δὲν περιορίσθη εἰς τὴν διαδικαστικὴν της, ὡς ἀνωτέρω, πορείαν. Διότι ὁ τότε Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου **Εὐστάθιος Μπλέτσας**, ἄλλοτε Ἀρεοπαγίτης καὶ ἐκλεκτὸς τῆς Κυβερνήσεως, ἀφοῦ ὑπ' αὐτῆς εἶχε προαχθῆ εἰς τὴν ἐν λόγῳ θέσιν, διέπραξε, μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ ἀτόπημα, νὰ ἀσκήσῃ **πειθαρχικὴν δίωξιν κατὰ τῶν τριῶν Ἐφετῶν**, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ψήφου των εἶχον ἀπορρίψει τὴν

αίτησιν ἐκδόσεως τοῦ Πόλε (ἤτοι τοῦ προεδρεύσαντος Κωνσταντίνου Ἀλεξοπούλου καὶ τῶν Χρήστου Σαρτζετάκη καὶ Στεργίου Βάλλα), καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν πειθαρχικὴν των τιμωρίαν «διὰ παράβασιν καθήκοντος, αὐθαιρεσίαν καὶ ἄκραν ἐπιπολαιότητα ἐν τῇ κρίσει λίαν σημαντικοῦ διὰ τὴν Δικαιοσύνην καὶ τὴν Πολιτείαν θέματος», τονίζων μάλιστα εἰς τὸ κείμενον τοῦ κατηγορητηρίου, ὅτι **τὸ συμπέρασμά** των περὶ τοῦ χαρακτηῖρος τῆς συμμετοχῆς τοῦ ἐκζητουμένου Πόλε εἰς τὴν ἀνωτέρω «ἐγκληματικὴν ἔνωσιν» ὡς **πολιτικοῦ ἐγκλήματος «παρίσταται σαφῶς αὐθαίρετον καὶ ὑποβολιμαῖον»!**

Ἄλλὰ μόλις διέρρευσεν εἰς τὸν τύπον ἡ εἰσαγγελικὴ αὐτῆ ἀσχημία, νὰ διώκωνται πειθαρχικῶς Δικασταὶ διὰ τὴν γνώμην τὴν ὁποίαν ἐξέφεραν καὶ τὴν ψῆφον, πὺν ἔδωσαν, **ἠγέρθη καὶ πάλιν τεράστιος σάλος**, μεγαλύτερος τοῦ προηγουμένου. **Οἱ πάντες, μὲ ἐλαχίστας ἐξαιρέσεις, ἐκαυτηρίασαν τὴν δίωξιν :**

Αἱ Δικαστικαὶ Ἐνώσεις τὴν ἀπεδοκίμασαν.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν εἰς εἰδικὴν συνεδρίασιν ἀπεφάσισεν **ὁμοφώνως** : «1. Ἀποδοκιμάζει ἔντονα τὴν πειθαρχικὴν δίωξιν τῶν τριῶν ἐφετῶν.- 2. Διαπιστώνει, ὅτι ἡ ἐνέργεια αὐτῆ ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα μιᾶς πολιτείας, πὺν ἐπανελημμένα ἀπρησχόλησε τὸν νομικὸ κόσμον, τὴν Βουλὴν, τὸν τύπον, τὰ κόμματα καὶ τὴν κοινὴν γνώμην τῆς χώρας.- 3. Ἡ παραμονὴ τοῦ κ. Μπλέτσα στὴ θέσιν τοῦ Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου κλονίζει τὸ κῆρος τοῦ θεσμοῦ καὶ ζημιώνει τὴν Δικαιοσύνην καὶ γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἡ παραίτησή του.- 6. Ἀναθέτει στὸ Προεδρεῖο α) νὰ καλέσῃ ὅλους τοὺς Δικηγορικοὺς Συλλόγους τοῦ κράτους σὲ κοινὴ ἀντιμετώπιση καὶ δράση, καὶ β) νὰ συγκαλέσῃ γενικὴ συνέλευση τὴν 13.12.1976 γιὰ νὰ ἀποφασίσῃ τὰ μέτρα, πὺν πρέπει νὰ παρθοῦν, γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα».

Τὸ ἴδιον περιπτὸν ψήφισμα ἐξέδωσε καὶ ἡ Σύνοδος τῶν Προέδρων τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων τοῦ Κράτους, ὁμοφώνως καὶ αὐτῆ, μὲ προσωπικὴν (ὄχι τοῦ Συλλόγου του) ἀντίθετον ἄποψιν δι' ὠρισμένας διατυπώσεις τοῦ ψηφίσματος ἑνὸς μόνον Προέδρου (ἐκείνου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Μεσολλογίου), ἐπὶ συνόλου τριάκοντα τριῶν.

Ἡ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, εἰς εἰδικὴν συνεδρίαν τῆς (τῆς 8.12.1976) ὁμοφώνως ἐθεώρησεν, ὅτι «τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, τὸ ὁποῖον κατοχυρώνει μὲ ἰδιαιτέραν ἔμφασιν τὴν λειτουργικὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν τακτικῶν Δικαστῶν, ἀποκλείουν τὴν πειθαρχικὴν δίωξιν τῶν δικαστῶν διὰ κρίσιν ἢ γνώμην ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων των», καὶ ἐξέφρασε «τὴν λύπην καὶ ἀνησυχίαν τῆς διὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτην, ἀποτελοῦσαν ἀνεπίτρεπτον προσβολὴν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Δικαιοσύνης».

Ὁ τύπος σχεδὸν εἰς τὸ σύνολόν του ἀπεδοκίμασεν ἐπίσης ἐντόνως τὴν πειθαρχικὴν δίωξιν. Χαρακτηριστικῶς ἡ κυβερνητικὴ ἐφημερὶς «Καθημερινή» τῆς 4.12.1976 εἰς ἄρθρον της, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἱεραρχία συνειδήσεων», κατέληγε : «Ἀπὸ τὴν δίωξιν τῶν τριῶν ἐφετῶν δημιουργήθηκε, πράγματι, πρόβλημα· ἀλλὰ δὲν εἶναι πρόβλημα Σαρτζετάκη, Ἀλεξοπούλου ἢ Βάλλα. Εἶναι πρόβλημα Μπλέτσα».

Σύσσωμος ἡ ἀντιπολίτευσις ἐξηγέρθη, θέσασα πολιτικὸν ζήτημα εἰς τὴν Βουλὴν, ἐνῶ οὔτε ἡ Κυβέρνησις ἐκάλυψε τὸν ἀσχημονήσαντα Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τελικῶς ἡ Κυβέρνησις, πρὸς κατασίγασιν τοῦ τεραστίου σάλου, ἠναγκάσθη νὰ φέρῃ εἰς τὴν Βουλὴν σχέδιον νόμου, ζητήσασα τὴν ψήφισίν του «διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἡρεμίας καὶ ἐνότητος, πὺν εἶναι τόσον ἀπαραίτητος, διὰ νὰ ἡμπορῇ ἡ Δικαιοσύνη, νὰ ἐπιτελῇ χωρὶς περισπασμοὺς τὸ ἔργον της», καὶ ἀκόμη, διότι «ὁ περαιτέρω σάλος, ὁ ὁποῖος ἐδημιουργήθη, ἐκρίθη παρ' ὄλων, ὅτι εἶναι ἀσύμφορος εἰς τὴν Δικαιοσύνην». Διὰ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, ψηφισθέντος μόνον ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν βουλευτῶν (τῆς «Νέας Δημοκρατίας»), ἀποτελέσαντος δὲ τὸν νόμον ὑπ' ἀριθ. 500, ἔτους 1976, ὠρίσθη, ὅτι «πειθαρχικαὶ παραβάσεις, ἀποδοθεῖσαι εἰς δικαστικούς λειτουργοὺς οἰουδήποτε βαθμοῦ, ὡς τελεσθεῖσαι ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1975 μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, δὲν διώκονται... Αἱ σχετικαὶ δικογραφίαι τίθενται εἰς τὸ ἀρχεῖον..., ἡ ἀποδοθεῖσα δὲ παράβασις δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ στοιχεῖον κρίσεως περὶ τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τοῦ δικαστικοῦ λειτουργοῦ». Ὁ νόμος ἦτο εὐθέως ἀντισυνταγματικὸς καὶ ὀρθῶς ἡ ἀντιπολίτευσις ἠρνήθη τὴν ψήφισίν του, ἀφοῦ ἡ συνταγματικῶς κατοχυρωμένη δικαστικὴ αὐτοδιοίκησις περιλαμβάνει ἀναμφισβητήτως καὶ τὸ σκέλος τῆς πειθαρχικῆς τῶν Δικαστῶν καταστάσεως, μὴ ἐπιτροπομένης οἰασδῆποτε καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπεμβάσεως ἄλλης ἐξουσίας (ἐν προκειμένῳ τῆς νομοθετικῆς). Ἀλλὰ ἡ δοθεῖσα λύσις ἐκρίθη πολιτικῶς συμφέρουσα εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἴσχυσε. Μάλιστα ὁ νόμος αὐτὸς ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς πρὶν κὰν κοινοποιηθῇ εἰς τοὺς διωκομένους τρεῖς Ἐφέτας τὸ πειθαρχικὸν κατηγορητήριον τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου ! Τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἔγινε γνωστὸν εἰς αὐτούς, καὶ εἰς πάντας, δημοσιευθὲν εἰς τὸν τύπον, πολὺ ἀργότερον, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1978.

Ὅμως ἀνεξαρκήτως τοῦ συνταγματικῶς ἀνεπιτρέπτου νὰ διώκωνται Δικασταὶ διὰ δοθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν ψήφον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, διὰ νὰ καταδειχθῇ τὸ πόσον ἄστοχος καὶ ἀθεμελίωτος ἦτο καὶ κατ' οὐσίαν ἡ διατυπωθεῖσα διὰ τοῦ πειθαρχικοῦ κατηγορητηρίου τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου μομφὴ κατὰ τῶν τριῶν Ἐφετῶν, ὅτι δῆθεν «τὸ (περὶ πολιτικοῦ ἐγκλήματος) συμπέρασμα των παρίσταται σαφῶς ἀυθαίρετον καὶ ὑποβολιμαῖον» (ὁποῖα ὕβρις!), καταδεικνῶν δῆθεν «παράβασιν

καθήκοντος καὶ ἄκραν ἐπιπολαιότητα», παρατίθενται κατωτέρω τὰ ὅσα σχετικῶς ὁ κατ' ἐξοχὴν εἰδικὸς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου **Νικόλαος Ἀνδρουλάκης** ἐξέθεσεν κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίασιν τῆς 8.12.1976 τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὅπως αὐτὰ καταχωρίζονται εἰς τὰ τηρηθέντα πρακτικὰ :

« Καθηγητὴς κ Ν. Ἀνδρουλάκης : Εἰς τὴν συγκεκριμένην ὑπόθεσιν ἔχομεν μίαν **δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἢ ὁποία διακρίνεται διὰ τὴν ποιότητά της.** Θὰ ἠδύνατο τὸ Δικαστήριον νὰ ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν περὶ ἐκδόσεως τοῦ Πόλε διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι αἱ πράξεις του δὲν περιλαμβάνοντο εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐκδοσίμων πράξεων κατὰ τὴν ἑλληνογερμανικὴν σύμβασιν. Ἐν τούτοις δὲν ἠκολούθησε τὸν εὐκόλον αὐτὸν δρόμον. Ἀκριβῶς λοιπὸν **λόγω τοῦ περιεχομένου της ἢ ἀπόφασιν ἀποτελεῖ τιμὴν διὰ τοὺς ἐκδόσαντας ταύτην δικαστὰς ».**

Γίνεται καὶ δι' αὐτῶν ἀντιληπτὸν τὸ πόσον **δυσχερὴς εἶναι** καὶ πόσην ψυχικὴν δύναμιν καὶ ἀντοχὴν ἀπαιτεῖ **ἢ ἄσκησις εὐσυνειδήτως τοῦ δικαστικοῦ λειτουργήματος, ὅταν ἀκόμη καὶ ἀποφάσεις τιμῶσαι τοὺς ἐκδίδοντας αὐτὰς Δικαστὰς δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐπισύρουν καὶ πειθαρχικὰς διώξεις !** Καὶ ἢ ἐν προκειμένῳ τιμὴ ἀνῆκε καὶ εἰς τοὺς τρεῖς διωχθέντας διὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Ἐφέτας, πρωτευόντως βεβαίως εἰς τὸν κύριον συντάκτην τῆς **Χρήστον Σαρτζετάκη.**

Ἄλλ' εἰς τὴν περιπτώσιν του ἀνέκυπτε κάτι τὸ ἰδιάζον. Προϋπήρχον οἱ πρωτεύουσες ἐπιδόσεις του, ἢ λαμπρὰ καὶ ἀνεπίληπτος δικαστικὴ του προῖστορία, κυρίως ἢ ἀνακριτικὴ του δραστηριότης τὸ 1963-1964 εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς δολοφονίας τοῦ βουλευτοῦ τῆς ἀριστερᾶς Γρηγορίου Λαμπράκη. Δραστηριότης, τῆς ὁποίας ἢ ἀνάμνησις ἦτο καὶ ζῶσα εἰς τὴν λαϊκὴν συνείδησιν, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἐνωχλοῦσε διὰ διαφόρους λόγους, καὶ ἐντὸς τοῦ Δικαστικοῦ Σώματος καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, πρόσωπα τῆς πολιτικῆς καὶ μὴ. Καὶ ἴσως, **ἐὰν ὁ Χρήστος Σαρτζετάκης δὲν συμμετεῖχε** τοῦ ἀνωτέρω Συμβουλίου Ἐφετῶν, νὰ ἦτο ἄλλη, ἀντίθετος, ἢ ἀπόφασιν, δηλαδὴ νὰ ἔκλινεν ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Πόλε, ἴσως ἀκόμη, καὶ ἐὰν ἦτο παρομοία ἢ ἀπόφασιν (ἀπορριπτικὴ), νὰ μὴ ἐδιώκετο κανεὶς πειθαρχικῶς ... Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἀνάγεται βεβαίως εἰς τὸ πεδῖον ἀναποδείκτων εἰκασιῶν. Τίς ὁποῖες ὅμως ἀρκούντως τροφοδοτεῖ ἢ ἄβυσσος ἐμπαθειῶν, πού ὁ Χρήστος Σαρτζετάκης συνήντησεν εἰς τὴν ἀταλάντευτη πορείαν του τῆς εὐόρκου πάντοτε ἐπιτελέσεως τοῦ δικαστικοῦ του καθήκοντος, καὶ εἰς τὸν κοινωνικὸν περιγύρον (ἰδίως τῆς πολιτικῆς καὶ δημοσιογραφικῆς ὀλιγοφρενείας), ἀλλὰ καὶ ἐντὸς, ἔστω εἰς πολὺ μικροτέραν κλίμακα, τοῦ Δικαστικοῦ Σώματος.-

